

BÍBLIUMMÆLIÐ

Tá ið maður í Føroyum hevur skrivað móti manni, sum býr langt úti á landinum í Danmark og sjáldan sær føroysk bløð, átti hann at sent móti-stöðumanni sínum hesar greinirnar. Annars kemur ummæli til at virka eins og baktala og fær ið hvussu er einki svar.

Ikki fyrr enn 16' mars fekk eg at vita, at Victor Danielsen hevði skrivað ímóti mær í einumhvörjum føroyskum blaði. Tað er langt síðani at maður, sum hevði verið heima, segði við meg: »Veitst tú, at Victor er splintrandi óður inn á teg fyrri tað, tú skrivaði um bíbliutýðing hansara;« men ikki fekk eg hylling á, at hann hevði skrivað nakað í bløð, og svaraði tí bara: »Hann átti at verið mær takksamur.«

Tá ið eg nú fekk at vita um hesar greinirnar, sum fólk her longu hövdu tveitt burtur, skrivaði eg beinan vegin til V. D. sjálvan og bað hann senda mær bløðini. Men einki svar kom og eingi bløð. So skrivaði eg hin 12' apríl til »Dagblaðið« og bað um bløðini og innivist fyrri andsvar. Men enn er einki frætt. Tað sýnist at vera ætlanin, at V. D. skal eiga hitt seinasta orðið í hesi sak.

So mátti eg skriva til ymis vinfólk og biðja tey skaffa mær bløðini og lata meg vita, hvar eg kundi fáa innivist fyrri greinir. Á tann hátt eydnaðist mær langt um leingi at fáa fatur í »Dagblaðið«, dagsett hin 29. februar 1952, og seinri hópin av øðrum bløðum, men eingin hevur dugað at upplýsa, hvar eg kann fáa eitt andsvar inn. Tey halda, at bløðini nú hava endað kjakið. Hitt mest umráðandi, sum eg skal svara uppá, verður greinin í »Dagblaðnum« hin 29. februar 1952: »Bæði til álöp og verju.«

Nú má í fyrsta lagi verða sagt, at eg ikki havi skrivað nakað álöp, men eitt sakligt bókaummæli til blaðstjórn Oyggjaskeggjans, av tí at eg var biðin um tað. Eg las hasa bók við vælild og skrivaði nógv gott um hana, so gott, at tað er skrivað til mín úr Føroyum, at hin baptistiski bíbliugrunnurin enn tá hevði brúkt ummæli mítt til reklamu fyrri söluna. Tað hevði verið mær ein gleði, hevði eg við nøkrum sannleika kunnað skrivað eina gott um bókina, men eingin kann krevja ella vænta, at eg skal kunna gera so. tá ið úrslitið vitiliga ikki er bara gott. Tað er eitt óskoytið og lýtamikið diletantarbeiði. Og eg tók mær góða tíð til at granska bókina. Eg hevði hjálparprest tá og læt hann ansa eftir embættinum í triggjar vikur og gjörði tá einki annað enn at lesa Danielsen. Sjálvandi kundi eg ikki lesa meira enn eitt sindur av Gamla testamenti saman við grundtextini — annars hevði tað tikið ár og ikki vikur — eg kundi tí ikki skriva um, hvussu bein eftir grundtextini tey skriftini eru, sum vit ikki áður hava haft, og tað liggur maktin á. Vit hava tey ikki frammanundan, og hatta kann jú ikki vera

verri enn einki, sum tey taka til. Men hini skriftini gjörði eg nógv arbeiði við, mest sálmarar og Hitt nýggja testamenti, tí at Orðtökini og prædikarin eru ivaleyst minni lísir enn hini.

Nú fylist V. D. á, at eg havi skrivað hesi orð: »V. D. hevur brúkt tað (Dahls Nýggja Testamenti) so nógv, at hann vert hevur broytt eitt sindur av og á —; men har sum broytt er — og ofta eru tað bert nøkur smáorð — er tað altíð vorðið ringari av tí.« V. D. skal hava takk fyrri, at hann hevur drigið hesi orð fram. Tey kunna jú ikki hóska saman við tí, sum eg hevði skrivað frammanundan: »Ofta er málið gott, og tað hevur eydnast V. D. væl at finna góð føroysk orð og orðafelli.« Eg havi ikki ansað eftir hesum fyrr. Men sakin er tann, at her er ein prentvilla ella skrivvilla, og mest er líkt til, at eg havi sjálvur skrivað skeivt, tá ið eg reinskrivaði kladduna á maskinu. Í kladduni stendur ikki altíð, men aloftast. Annars eru orðini bein, sum eg havi skrivað tey.

Men í áðurnevnda bókaummæli er ikki við nógvum dómum víst á, at tað er so, og var tað av vælild, at eg ikki havi lýst hetta meira. Eg hevði skrivað eitt fult hefti av muniligum affinningum, og eg hevði skrivað langar greinir um hetta Nýggja Testamenti. Men tá ið eg var um at senda tað til prentingar, aftraði eg meg og avsteytt alt, so at tað fylti nakrar fáar síður. Og hví gjörði eg so: Eg helt tað vera synd í teimum, sum hövdu borið kostnaðin at lýsa arbeiðið ov nógv, fyrr enn teir hövdu fingið høvi at selja bókina. So kundi eg altíð seinni lýsa tað meira.

So hevði eg sjálvandi ikki borið meg at, hevði tað verið ein kirkjumaður, könur í hinum fornu tungumálum, sum hevði gjørt hetta arbeiði. So hevði hann roynt hvassar tenn. Men nú var tað øðrvisi. Umsetarin var ein anabaptistur, sum hevði farið undir tær ov tungu treytir at royna at umseta forngríkskar bókur eftir ymiskum umsetingum á norðureuropæiskum málum. Eg kann av instum hjarta mæla ímóti teirri áskoðan, sum eyðkennir baptistarar, men eg kundi eina hugsa mær at nýta blonk og andlig vopn, aldri figgarlig. Og hóast neyvnan nakar kristiligar bókur er longur burtur frá teirri grund, sum eg kristiliga byggi á, so veit eg, at tað eru mennisgju, sum eru komin til Krist á teirra hátt, og so vil eg siga eins og Paulus: »Hvat um tað: Í hvussu er, verður Kristus boðaður á allan hátt« (Filip. 1, 18).

Men kirkjuliga sæð eru vit móti-stöðumenn, og aldri móti móti-stöðumanni uttan at minnst Dávid í En-Gedi (Fyrra Sámuelbók 24). Hann var við monnum sínum staddur í einum helli, tá ið Saul kom inn í sínum egnu órindum. Tá gjörði Dávid

ikki tað versta, hann kundi gjört, men skar bara hornið av kappa hansara. Og so eiga vit helst at gera. Men nú hevur V. Danielsen noytt meg at svara, og so má eg siga bart út, hví eg tá helt meg ikki at eiga at lýsa alt við dómum. Hevði eg gjört tað, hevði eg verið noyddur eisini at visa á, har V. D. røkir síni egnu órindi so nógv, at hann enn tá hevur broytt Harrans egnu orð, so at tey kunna hóska til tað, sum V. D. sjálvur prædikar, og felagar hansara kunna taka tey fram og siga: »Soleiðis sigur Guds orð!« Tað hevur hann gjört í St. Lukas 18, 17, har hann »umsetir«: »Tann, sum ikki tekur ímóti ríki Guds eins og barnið, skal als ikki koma inn í tað.« hóast *paidion* í hinum gríkska Nýggja Testamenti (og annað nýtt testamenti hava vit ikki) ikki kann merkja annað enn eitt litið barn, og hetta er hitt umráðandi í hesi sögu.

Annars eru öll orðini her sum hjá Markus (10, 15) tey somu sum hjá Jákup Dahl.

Beinan vegin av misgávu kann hetta ikki vera komið inn, tí at V. D. hevur her eisini broytt síni egnu orð í útgávuni frá 1937. Vit kunna ikki annað enn hugsa um, hvat ið V. D. sjálvur skrivar í grein síni hin 29' februar h. á., at hövuðsgrundin til, at hann hevur umsett soleiðis (Matt. 28, 19), er, at hann »vildi ikki hava eitt vet av tí kirkjuliga litinum, ið komin er á bíbliumsetingarnar nú í seinastuni.« So verða Harrans orð broytt til nakað annað, og seinri vátta sjei góðir menn, at innihaldið allar staðir er at lita á.

Í komandi greinum skal eg lýsa bókaummæli mítt meira uttan at vilja leggja meg upp í tann klandur, sum hevur verið í Føroyum hesi sak við-víkjandi.

Gudmund Bruun.

Lönjavningargrunnurin

er fluttur til Jónas Bronxgøtu 31 í Havn

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyrri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

TRYGGINGARSAMBANDIÐ;

FØROYAR

Føroya Kriggstrygging... telf. 372

Føroya Sjóvátrygging... telf. 372

Føroya Brunatrygging... telf. 372

Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Rátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Føroya Bjór

OL- og MINERALVATNSVIRKI

Máltráð 4

FØROYA PILSNAR

EKTA MALTÖL

Citrón sodavatn
Appelsin limonada
Hindber limonada
Jærðber limonada
Vanillie limonada
Appolinaris

EINAR WAAG, Klakksvík.